

въ нѣкой отъ тѣхъ да постѣпя, въ Фердинандъ или Варна, въ Балканъ или Бургасъ. Запознахъ се съ градоначалника — и той обеща да ми потърси едно мѣсто.

Надъ вълнолома и морето, надъ пристанището и цѣлия градъ се е захлюпила пролѣтната вечерь. Тѣ ставатъ и тръгватъ единъ до другъ. Нѣкъде насрѣдъ пѣтя Марта спира.

— Азъ пѣкъ вѣрвамъ въ едно, — казва тя. — Щастието на човѣка е въ кжщата, дето е отрасълъ. Моето е при майка ми въ Созополъ. Ти пѣкъ трѣбва да си останешъ въ фабриката. Ако искашъ да сме приятели — обещаи ми, Богдане.

Какъвъ твърдъ и спокоенъ гласъ. Богданъ вдига рамене и мърмори:

— Остави сега. То не е човѣшка работа. Всѣки знае себе си, Марто!

— Богдане, — шепне Марта. — Богдане...

Той пристѣпва къмъ нея, но Марта бавно го отблъсква и тръгва напредъ.

— Марта, чакай. Ти... искаше да ми покажешъ едно писмо, нали днесъ щѣше да го донесешъ?

— Донесохъ го.

— Дай да го видя.

— Ето го.

Богданъ дълго върти въ прѣститѣ си дебелия хартия. Срича. Накрай казва:

— Не е нито на френски, нито на английски.

— На чехски трѣбва да е.

— Вече е тъмно.

— Не го ли разбирашъ?

— Секретарьтъ на транспортното знае чехски.

Той ще го прочете.